

De skulle møde ham igen. I Galilæa, i hverdagen, godt nok på et bjerg, nærmere himlen, men i hverdagslivet, hvor sikkerhed og tvivl veksler.

”Han går i forvejen for jer til Galilæa”, sådan havde kvinderne ved graven fået at vide af en engel: Han går i forvejen for jer ud i hverdagslivet. Og ikke blot den korsfæstede og medlidende Jesus følger os i hverdagslivet, men den herliggjorte og oprejste Guds Søn. Han går i forvejen for os, til hver vores Galilæa, hverdagslivet, hvor alt kan ske, og ingen er mere i sikkerhed end andre, de (skrå)sikre ikke mere end tvivlerne.

Dér skal I se ham. Derfor gik de elleve tilbageværende (Judas havde hængt sig, da han fortrød – for penge – at have udleveret Jesus til dødsstraf) ud i hverdagslivet med al den tvivl og usikkerhed, der klæber hertil. De gik til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Et gammeldags ord for, hvor man har aftalt at mødes. De elleve mænd stolede heldigvis på, hvad kvinderne havde hørt ved graven: Han går i forvejen for jer til Galilæa, altså i forvejen for både kvinder og mænd, troende og tvivlere.

Sådan begynder dagens tekst, på bjerget, hvor Jesus havde sagt de skulle mødes.

Der er gensynsglæde, men også tvivl.

Da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. I andre beretninger [Mark.16,14; Luk.24,25] fortælles der om, hvordan Jesus bebrejder disciplene deres tungnemhed og vantro, altså tvivlen, men ikke her.

Han siger nemlig til *både* tilbederne og tvivlerne: ”Gå hen og gør alle folkeslagene til mine disciple” Det er en opgave, der påhviler såvel de stærke i troen som de svage.

Det er en trøst for os i hverdagen, hvor tvivl og usikkerhed råder, med det lille ord ”**derfor**” i Jesu ord til de elleve, hvoraf nogle tvivlede: ”Gå **derfor** hen...”

Fordi Jesus er givet al magt i himlen og på jorden, **derfor** kan vi gå ud og gøre folk til hans disciple.

Og Kristus er **givet** al magt. Han tog den ikke selv, og selv om han havde den i forvejen, fra før alle tider [Joh.1,1], var han nødt til at få den **givet**. Gud blev først rigtigt Gud ved at åbenbare sig her på jord og dybere end vi, vil være ved: Helt og holdent at give sit liv i Guds hånd, også i døden.

Dertil var Jesus forudbestemt, og man kan læse dagens første tekst (Esajas 49,1-6) som Guds tale til sin Søn. Det var ikke nok, at Guds nye skikkelse, Jesus Kristus, skulle føre Guds udvalgte folk hjem; men ”jeg gør dig til et lys for

folkene (egt. ”hedningerne”), for at min frelse skal nå til jordens ende”. Overalt, og dermed også midt i hverdagens tvivl, skulle Guds frelse nu nå ud. Det var måske ikke noget nyt; men det blev vist, åbenbaret på en banebrydende ny måde: Et menneske død og opstået, Guds Søn, Kristus.

Og Far og Søn er ikke ”alene” om det her. Guds Ånd, der svævede over vandene på skabelsens morgen, hvor alt ellers var ”tomhed og øde”, denne hellige Ånd forkynder, overalt og til alle tider, om den Almægtige Gud, livet og kærligheden. Fordi Gud er kærlighed, kunne Jesus ikke selv tage magten over himmel og jord, men måtte få den givet, efter at have givet så dybt afkald på den, være så dybt i tvivl, som ingen af os har lyst til.

Og derfor skal ikke vores egen lyst eller pligt, evner eller magt drive os; men Helligånden skal drive os, samme Ånd som Gud Fader skabte verden i og med, samme Ånd som Jesus blev undfanget ved og født med.

Helligånden er dén himmelske ild, der får os til brænde, ikke for hvad vi selv vil (mere magt), men for ham, som er **givet** al magt i himlen og på jorden. Fordi vi er døbt i det Jesu navn, som er blevet *givet* al magt (ved først at undsige sig den) kan vi overhovedet komme i nærheden af at holde

alt det, som vor Herre har befalet os. Den treenige Guds navn og Jesu navn er nemlig det samme, i Helligåndens enhed. I Kristi frelsergerning, som vi nu har fejret i kirkeårets første halvdel, kommer hele guddomsfylden til udtryk. Kun med jul, påske og pinse i ryggen kan vi blive blæst fremad, af den Helligånd, mod nye mål.

Med det lille ord ”**derfor**” bliver vi mindet om den rigtige rækkefølge: *Først* Guds indsats, *så* vores. Vi skal ikke ud at missionere, for at Jesus *først da* kan få al magten i himlen og på jorden. Den har han jo allerede!

At Gud er **sådan en Gud**, der i sin almagt lader sig udsætte for tvivl, hverdagsliv og ”Galilæa”; at Gud ikke forbliver i templet i den hellige by, men vover sig ud blandt de ”u-hellige” (som i virkeligheden også er skabt af Gud, og dermed med hellighed og ære og magt til at elske), at Gud er sådan, er for godt til at blive holdt hemmeligt. Jeg har brug for alle, siger vor Herre, til at gå ud at døbe og undervise. Ikke kun de, der er kaldet til at være præster eller særligt troende eller have særlige nådegaver; men alle, der selv er døbt, skal i princippet døbe og undervise. Guds navn er for stort til at gå stille med.

Der bliver ellers ret stille nu. Musikken fra de store fester er ved at klinge ud. Jul, påske og pinse, og så festen i dag, for treenigheden. Derfor kaldes dagen Trinitatis søndag. Det er noget med tre. Helt frem til advent lever vi så det man kunne kalde det kirkelige hverdagsliv i den lange trinitatis-tid; men i kirken bør der være mest ”larm” i hverdagen og ikke kun til fest. For nu skal vi selv til at sige noget. Gud har sagt os en hel masse, i kraft af første halvårs store fester; men nu skal vi selv ud at forkynde hans navn for alverden. Og når vi så kommer i tvivl, for det gør vi, så er det godt og trygt og rart at vide, at vi skal se ham igen. Han går i forvejen for os. Og for hans trone vil selv tvivlerne blive taget til nåde.

Lov og tak og evig ære være dig, vor Gud,
Far, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
AMEN

Treenige Gud, vi takker dig for alt det, du har gjort for os og stadig gør for os. Vi beder om din kærlighed over os og under os, også når hverdagen og tvivlen melder sig. Mind os om, at vi er dit folk, og du er vores Gud.

Vær med alle, der lever under fremmede himmelstrøg.
Sæt fangne i frihed, mæt de sultne, styrk de svage, helbred
de syge, vær hos dem, der ligger for døden og hos deres
nærmeste.

Vi beder for din kirke, her, og over hele verden.

Giv indsigt til dem, der skal træffe store beslutninger.

Vær med hendes majestæt Dronning Margrethe d.2. af
Danmark og hele kongehuset.

Vær med alle mennesker, som måske sidder alene eller
føler sig glemt, unge og gamle, familier og énlige.

Lad alle folk, danskere og fremmede, troende og
tvivlende, mærke dit nærvær og lad dem alle blive brugt til
at udbrede dit navn og rige, med kærlighed og håb.

Amen

Lad os med apostlen tilønske hinanden

Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle!

Amen